

MEDLEMSBLAD **FREM**

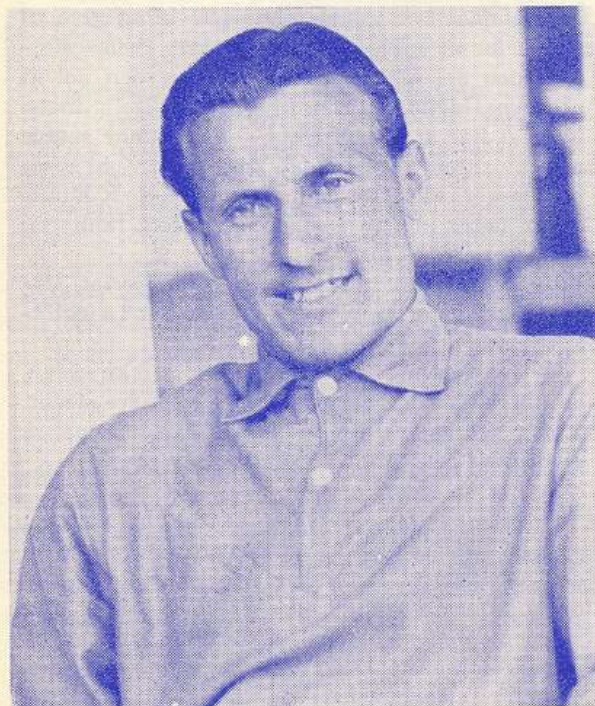

Boldklubben

NR. 3.

JULI 1957

13. AARG.

Jeg tror, det var for godt et år siden, at jeg i et interview med Bendt Jørgensen skrev sådan noget som »det har været et godt år. Bedre end, hvad selv den mest optimistiske Frem-tilhænger havde drømt om«. Og denne vending falder mig i pennen nu, da jeg ved sæsonens slutning sidder og sludrer med 1. holdets anfører, Harald Cronemann. Turneringens anden etape er sluttet. Dønningerne fra bravallslagene i Århus har forlængst lagt sig. Og kun svagt og glimtvis erindres de svundne kampe. Men nægtes kan det vel ikke, at det ikke er uden en vis selvfølelse, at vi i »Frem« ser tilbage på den svundne halvsæson. At være eneste, af danmarksturneringens 36 hold, der forblev ubesejret, har givet denne selvfølelse rig næring.

Om årsagerne til denne succes er der skrevet og sagt meget. Men en af de mest iøjnefaldende er efter min mening, da spilleudvalget fik det lykkelige indfald, at gøre Harald til anfører for holdet.

Forandringen var mærkbar hos begge parter. Såvel holdet som han selv. Ansvarsfølelsen forvandlede individualisten til holdspilleren Harald Cronemann. Og pudsigt nok ligger det vist sådan,

Harald Cronemann:

Hvad har Fremmerne dog gjort?

at han selv lever i lykkelig uvidenhed om dette forhold. Men nu klær de hinanden. Holdet og han.

Selvfølgelig er det nærliggende i første omgang at ønske til lykke med forårets resultater, men mit næste spørgsmål bliver det obligatoriske:

— Hvor stiftede du første gang bekendtskab med fodbolden?

— På gaden var det første sted. Jeg havde det som dreng sådan, at jeg altid søgte de lidt ældre kammeraters selskab, og gennem dem kom jeg i første omgang i berøring med den »lille runde«. Jeg erindrer endnu i salig ihukommelse, de vældige indbyrdes »gadeslag«, som vi afholdte.

— Men din første organiserede fodbold?

— Den foregik i Valby boldklub, men allerede som junior gik jeg i »Frem«, hvor mine holdkammerater bl. a. blev Leif Tønnesen og Ib Bengtson.

Vi havde nogle herlige år i ungdomsafdelingen. Og når vi, der var sammen dengang, mødes og sludrer gamle minder, så glemmer vi aldrig at omtale en mand, som dengang og senere har betydet så meget for os, ja, for hele »Frem«s ungdom dengang, nemlig Niels Hansen, Johns far. Han kunne på sin egen facon få een til at gøre det utrolige. Jeg kan endnu huske, hvordan han i halvlegen i en pokalkamp henvendte sig til en dreng, som havde haft en krop-umulig-dag, med ordene »Ja, ja, Kjell, så bestemmer du jo selv, her i anden halvleg, om du skal med næste gang«. Og Kjell kom med næste gang. Sådan et lille »hip« fik een til at give den en ekstra »spand kul«. Det var blot et lille træk om den mand, som »Frem« på en så sørgelig måde lod gå fra sig!

— Og 1. holdet, hvornår var det i udsigten?

— Jeg debuterede allerede som 18-årig. Walther Christensen var ved at holde op, og Colberg blev derfor rykket frem som halback, og så kom jeg altså med som back.

— Husker du noget fra din debutkamp?

— Om jeg gør! Kampen var en venskabskamp med Malmø F.F., og under hele kampen silede regnen festligt ned, hvilket gjorde banen så glat som grøn sæbe. Selve kampen husker jeg ganske tydeligt. Ikke alene fordi det var min debut, men lige så meget fordi, at det var ved den lejlighed, at jeg i en hårdt presset situation lod bolden smutte gennem benene, hvilket gav svenskerne deres første mål. Jeg blev nu skrupnervøs, og det var en nervøsitet, der holdt sig i de følgende kampe, hvilket gjorde mig til et usikkert led i forsvaret. Vor gamle målmand, Egon Sørensen, udpegede altid mig som sin farligste modstander. For, som han sagde, med sin sjove, hæse stemme »Du er sku' den eneste, der kan score hos mig i hver eneste kamp!»

— Hvordan var holdet på det tidspunkt, altså rent spillemæssigt?

— Angrebet var jo holdets tunge lod på vægtskålen. Man kan faktisk sige, at angrebet og forsvaret virkede som to forskellige hold. Holdet i dag er langt mere homogent, og der er mere rytme i samarbejdet mellem forsvar og angreb.

— Men det må da have været et farverigt og morsomt hold at spille på?

— Ja, farverigt var det, men ikke altid lige morsomt. I den forstand, at jeg ikke synes, at kammeraterne bakkede mig rigtig op. Husk på jeg var ung og ganske blottet for rutine, det var derfor ikke altid lige morsomt at se den umærkelige skuldertrækning eller de sigende øjenkast indbyrdes, når jeg gjorde mine fejl, og jeg gjorde mange. Leo var anfører, men han var ikke en mand af mange ord, han skulle jo også passe på ikke at støde de dygtige herrer oppe i angrebet, så hans fornemste opgave var kun at vælge banehalvdelen.

— Fik dette konsekvenser, jeg mener med dit spil eller med din indstilling?

— Jeg tror nok, at jeg spillede dårligere, end jeg i grunden kunne. Som sagt manglede støtten fra de ældre og rutinerede kammerater. Så det er derfor ud af egen erfaring, at jeg nu, hvor jeg selv hører til de ældre på holdet, søger at hjælpe og støtte de unge spillere. Simpelthen fordi jeg synes, at det ligger i sagens natur, at vi alle er afhængige af hinanden, når vi spiller på samme hold.

— Jeg har i lignende samtaler her i medlems-

bladet spurgt dine kammerater om jeres syn på dansk fodbold herunder også om professionalisme. Hvad er din mening?

— Kommer det som nogen overraskelse for dig, når jeg siger: LAD OS FÅ SPILLEPRÆMIER I DANSK FODBOLD!

— Nej, egentlig ikke, men du kender vel også argumenterne imod?

— Du mener med hensyn til den store ungdomsafdeling osv.?

— Ja.

— Skal vi nu ikke være ærlige. Klubberne er jo blevet store forretninger, hvor der regnes med anseelige tal i omsætningen. Hvorfor ikke bruge de mange penge til at højne standarden herhjemme. Der kunne blive råd til at give os penge for at spille, såfremt f. eks. »Frem« sløjfede den del af seniorafdelingen og den del af ungdomsafdelingen, som klubben beviselig ingen indtægt har af. Tænk hvad der så kunne spares af rekvisitter, varmt vand, træner osv. til disse mennesker, som jo sådan set lige så godt kunne dyrke deres motion i småklubber som renlivede amatører.

— Det var hårdt, men hånden på hjertet, Harald, kunne du træne mere, end du gør i øjeblikket?

— Jeg mener så afgjort ja. Er det ikke sådan, det være sig på arbejdspladsen som andre steder, at når der er en lille ekstra skilling at tjene, så giver man den endnu et »bette nyk«.

— Måske, men ...

— Må jeg lige blive færdig. Se, det var mit svar på spørgsmålet om en forbedring af standarden herhjemme. Det skal derfor ikke tages som nogen »halen i land« i dit spørgsmål fra før, når jeg personligt mener, at jeg skylder klubben og disse »motionister« kraftigt at understrege den betydning, de har haft og stadig har for mig. Den bedste tid som idrætsmand, skal jeg ærlig vedgå, at jeg har haft sammen med disse mennesker i et hyggeligt klubliv. Konklusionen af dette må blive: Da det ikke kan være tilfredsstillende for en ung fodboldspiller gang på gang at blive matchet mod såvel halv som helprofessionelle hold og desuden efter nederlagene at være skydeskive for den samlede sportspresses syrlige kommentarer, så lad os afbryde disse forbindelser og kun søge samkvem med nationer og hold, som vi har en chance for at spille lige med. Så har publikum da kampmomentet tilbage.

— Jamen, sådan set klarer vi os da meget pænt i internationale stævnekampe?

FREM's Spilledragt

FÅS I KLUBBEN ELLER I

Klubbens leverandør

C. 689 - C. 14.758

AMAGERTORV 11

... og så har vi naturligvis de helt rigtige fodboldstøvler

Boldklubben **FREM**

stiftet 17. juli 1886.

Adresse: Julius Andersensvej 3, SV.

Telefon: Valby 1317 - 1331.

Medlemstelefon: Valby 1331.

Kontortid: 13—17 (lørdag undtaget).

Postgirokonto: 65,388.

FREM's BESTYRELSE:

Formand: *Vilhelm Skousen*, kan træffes paa C. 3299 eller Eva 7325. — Næstformand: *Sven Petersen*, MI 920 & OR 3748. — Kasserer: *Erik Stumman*, C. 9716 eller Damsø 6785. — Øvrige medlemmer af bestyrelsen: *Børge Mossfeldt*, *Svend Frederiksen*, *Pauli Jørgensen* og *Albert Olsen*.

— Hæderligt er vist det rette ord. Min personlige mening er den, at arrangørerne af disse kampe ikke kan være bekendt at lokke publikum til sådanne kampe. Priserne ligger i landskampklassen, til gengæld kan man roligt regne med, at det gæstende holds to eller tre internationale stjerner aldrig stiller op, fordi de er angageret andet steds. Og mod disse hold søger vi så at stille et stærkt udvalgt dansk hold. I Sverige derimod, der møder gæsterne i stærkeste opstilling, og hvad mere er, svenskerne stiller så godt som altid med rene klubhold. Og de klarer sig som regel ganske udmærket. Her har vi styrkeforholdet Sverige—Danmark i en nøddeskal. For mig er der ingen tvivl om, at kampe som f. eks. »Frem«—Real Madrid eller »Frem«—Manchester U. ville være langt større publikumskampe end de sørgeligt affolkede stævnekampe. Fejlen er blot, at vi ikke er stærke nok.

— Og lidt om fremtiden?

— Jeg forstår, du mener med sidste halvdel af turneringen. Ja, jeg mener afgjort, at vi har en stor chance for at blive mestre. Altså forudsat, at vi bevarer det gode sammenhold og især den store spilleglæde, der har hersket på holdet i den indeværende turnering. Vi frygter ingen af de andre hold. Sandheden er faktisk den, at der hersker en fanden-i-voldsk ånd på holdet. Det har været sådan, at vi overhovedet ikke har taget den mulighed i betragtning, at vi kunne tabe!

— Du nævner ordet spilleglæde?

— Ja, netop. Og jeg kan også godt sige, at John har en væsentlig andel i denne glæde. Han lægger nemlig stor vægt på, at træningen bliver en leg med bolden, for der igennem at opnå den

samme kondition, som den man måske ville opnå ved at »mose« rundt om banerne. Men når dette er sagt, så vil jeg ikke undlade at takke Leo for hans utrættelige træningsarbejde i de svære år. Jeg vil trods alt tro, at han mere end nogen anden har lagt grundstenen til det hold, vi har i dag. Og heri ved jeg, at jeg ganske er enige med mine kammerater på holdet.

— Til slut vil jeg spørge dig, Harald, til kampene mod Sverige skulle DBU bruge 48 mand, men kun en mand, nemlig Per som reserve, blev fundet værdig til at deltage, hvad mener du om det?

— Jeg bliver dig ærlig talt svar skyldig. Jeg siger, som så mange har sagt til mig: Hvad har »Frem'erne« dog gjort? Jeg syntes det er helt tosset at tænke sig, at vi efter den største sæson i mange år kun kan have een mand blandt landets ca. 50 bedste spillere. Men det har ihvertfald fået til følge, at vi spillere har svoret og bandet på, at har udtagelseskomiteen ikke før kendt navnet »Frem«, så skal de for eftertiden og især til efteråret lære navnet at kende. Og det med eftertryk!
John Bjørklund.

+ POUL NELVAD

For nogen tid siden afgik cricketspilleren Poul Nelvad pludseligt ved døden på Frederiksberg hospital kun 52 år gammel, og ved hans bortgang har klubben mistet et trofast medlem, og vi en kammerat, der vidste, hvad der lå i ordet cricket og altid handlede derefter såvel på banen som udenfor.

Poul Nelvad kom til FREM i 1946 fra FB, da denne klub ophørte med cricket og havde tidligere fra sin barndom spillet cricket og fodbold i Sorø og Korsør og havde flere gange spillet på Sjællands udvalgte crickethold, hvor han særligt gjorde sig bemærket som kaster. Nelvad nåede at spille 46 kampe på vort førstehold samt gennem de sidste 3—4 år et antal kampe på 2. holdet. Han tog ialt 105 gærder på 1. holdet for et gennemsnit af ca. 20, og når resultatet ikke blev bedre, må det ses på baggrund af, at han, da han kom til FREM, faktisk var over den bedste alder som cricketspiller.

En spændent sympatisk kammerat, et beskedent menneske, således vil vi, der lærte Poul Nelvad at kende, mindes ham.

Æret være hans minde. **Erik Stummann.**

HEINRICH PEDERSEN

Griffenfeldtsgade

Telefon Nora 31 y - Nora 5731

smeder selv alle sine

Forlovelsesringe

derfor... den smukkeste Ring til den billigste Pris

Ungdoms - pokalfinalerne

Ynglingene

Ynglingefinalen blev, set med Frem'erøjne, et trist kapitel. Ikke blot vandt K.B., men vore spillede en af de svageste kampe, jeg har set dem spille, og vi nåede på intet tidspunkt den standard, der i turneringen har bragt os på en førsteplads — 4 points foran HIK og hele 17 points foran vore modstandere i finalen.

Der er fra flere sider spurgt, om vi undervurderede KB, og selv om det måske har set sådan ud, kan jeg med sikkerhed sige, at det gjorde vi i hvert fald ikke. Derimod vil jeg tro, at det at skulle spille på »Parken« har trykket dem, selv om flere af dem har optrådt derude før. Der var mange nerver på i omklædningsrummet inden

kampen. Spillet kunne da også tyde derpå. Spillerne virkede låste og ufrie, nogle famlende og usikre, ja, selv vore backs, der normalt hører til de stærkeste på holdet, forsømte gang på gang noget så elementært som at bakke op bag deres centerhalf.

Anderledes med KB. De spillede, som var det en træningskamp — frigjorte og glade — med alle folk i bevægelse. De satte sig på os fra start, og kampen var vel næppe mere end 4 minutter gammel, før de førte 1—0. Et langt indkast, der fuldstændig overrumplede vort forsvar, gav KB's fortræffelige innerwing en stor chance, som han prompte udnyttede.

KB kom yderligere foran ti minutter ind i kampen, hvor forsaret tøvede med at gå til, men i det hele gælder det, at vi den første halve time var spillet fuldstændig på hælene, og at det var noget af et mirakel, at vi i denne periode ikke kom 4 mål bagud. Inden pausen lykkedes det dog

Påny er en halvsæson endt. Den bedste vi har haft i årevis. Da vi startede her i foråret, var vi 4 points efter de førende hold og håbede blot på en placering i nærheden af 1. pladsen. Idag er vi på lige fod med den førende klub og kun en lidt ringere målaverage skiller os. Fra efteråret må målet være danmarksmesterskabet. For første gang i mange år kan vi have begrundede formodninger om, at dette mål må være indenfor rækkevidde. Men det skal ses i øjnene, at vort efterårsprogram er sværere end vore nærmeste modstanderes på grund af udekampe mod to så stærke hold som AGF og Esbjerg, hvoraf vi som bekendt allerede har Esbjerg i efterårets første kamp den 18. august.

Det har været et godt forår og opmuntrende for klubbens medlemmer og supportere at følge holdet fra kamp til kamp. Uheld med spillere slap vi ikke for, men vore reserver viste sig heldigvis i de fleste tilfælde opgaven voksen og har vikarieret tilfredsstillende, så godt, at måske enkelte af dem er kommet for at blive. Fra efteråret er alle sikkert klar igen, så kampen om pladserne på holdet tilspidses, hvilket kun kan være ansprende for træningen. Vi glæder os til den sidste trediedel af denne turnering.

Skuffelsen over ikke at blive Danmarks repræsentant i Europa-cup'en var måske stor hos

spillerne, men der er jo ingen sikkerhed for, at man trækker en modstander, som medfører en større udenlandsrejse. Det hele kan eventuelt indskrænke sig til en rejse til Norrköping, hvis uheldet skulle være. Iøvrigt er chancerne for at komme meget længere end til 1. omgang i turneringen meget ringe. Et dansk klubhold har ikke mange chancer overfor andre landes mesterhold og set fra et økonomisk synspunkt er der ikke penge at tjene for klubberne, før man når hen til de afsluttende runder. I den forbindelse må man stadig huske på, at klubberne i denne turnering ikke får andel i eventuelle massebesøg på fremmede klubbers baner, men kun har indtægten af sine egne hjemmekampe, og for AGF's vedkommende har der endnu ikke været noget at tjene i de to år, den har deltaget. Interessen for international fodbold her i landet er ualmindelig ringe.

— — —
For alle vore øvrige hold har de to første trediedele af sæsonen også været særdeles tilfredsstillende, og mange af holdene ligger med de største chancer for at vinde deres respektive rækker. En særlig glæde var det, at vore 3 ungdomshold alle nåede finalen i pokalturneringerne. Ynglingene var storfavorit i deres finale mod KB, men måtte se sig besejret af et KB hold, der meget bedre end os forstod holdspillet værdi og også fightede meget bedre, — måske en følge af, at man ikke på forhånd havde tillagt dem mange chancer. Resultatet var sikkert en skuffelse for vore ynglinge, men KB var den dag så absolut det bedste hold.

Til gengæld vandt juniorene deres pokalfinale, hvad måske var lige så uventet som ynglingenes nederlag. Glæden ved denne sejr var så meget større som det betød, at vi vandt denne pokal til ejendom. Vi havde jo ifjor sat næsen op efter den pokal, hvor vi mente at have et juniorhold,

vore — noget misvisende — ved mål af Bjarne og Manne — at udligne til 2—2.

Straks efter pausen havde vi vores bedste periode i kampen og med lidt held her, havde vi måske kunnet vende billedet, — men en lang bold op ad banen, der fuldstændig snød Svend Aage (han er sådan en hygelig fyr — så lad os gi' banen skylden), gav KB's centerforward frit løb mod mål, og han benyttede omgående det overraskende tilbud.

KB overtog atter spillet, og et hjørnespark (fuldstændig meningsløst foræret af Mogens) resulterede i endnu et mål, som centreforward ugenert fin lov at heade ind.

Slaget var nu tabt, og selv om vi de sidste minutter havde en opblussen, efter at »Buller« havde reduceret KB's føring med et dejligt langskud, kunne vi ikke nå at indhente KB.

KB havde vundet — og vundet fortjent.

Knud Larsen.

Juniorerne

Så lykkedes det den 1. juni for femte gang at vinde KBU's Junior-pokalturnering og dermed bringe sølvbøjet hjem til evig eje.

Alene det, at nå frem til finalen, er en stor præstation, og når man så ovenikøbet kan vinde denne og vinde fortjent, ja, så er det, drengene har drømt om tilfulde gået i opfyldelse.

At sejren over AB var fortjent, enedes alle om, og cifrene 2—0 dækker godt.

Det var måske ikke det helt store sus i denne kamp — der er jo nerver på — men ind imellem så man flere gode præstationer, og angrebet, der førte til vort andet mål, var glimrende gennemført, og afslutningen perfekt. I første halvleg var Frem en del stærkere end AB, der slap billigt ved kun at være et mål bagud ved pausen.

Efter denne fik vore den bedst tænkelige start, idet bolden efter kun et par minutters spil for

der var ret suveræn, men man husker finalen, hvor vi — som var storfavorit mod B. 93 — blev slået klart. Nu lykkedes det altså i år, hvor det var mindre ventet og beviser endnu engang, at selv de største favoriter må se sig besejret nu og da. Hvilket jo er charmen ved fodbold.

Sommerferien bliver kort i år specielt for de spillere, der har været til landskamp på Island. Men til næste år, når udvidelsen til 12 er en realitet, bliver der ingen ferie overhovedet. Så vil træningsforberedelserne til efteråret begynde umiddelbart efter forårssæsonens afslutning, idet de første turneringskampe vil blive spillet 1. søndag i august. For det kommende efterår skulle vore træningsbetingelser blive forbedret en hel del. For de medlemmer, som kommer ude på vore baner, er det intet nyt, at anlæggelsen af den kommende grusbane er i fuld gang. Lysanlægget er bestilt, og det hele skulle stå færdig til omkring midten af september. Betingelserne for at kunne træne hele året rundt — uafhængig af vejr og vind og klokkeslet — skulle så være tilstede, og det må håbes, at det sætter sig spor i form af bedre boldspil. Ingen klubber har bedre træningsbetingelser end dem, vi nu kan byde vore medlemmer.

Landskampnederlaget til Sverige var smertefuldt. Mest på grund af en presse, der næsten alle som een havde givet os de største chancer for igen engang at slå »arvefjenden«, og som derfor bagefter havde svært ved at sluge den bitre erkendelse, at Sverige stadig ligger en hestelængde foran os i fodbold. Godt spil i en halvleg mod England, hæderligt spil mod et ineffektivt hold fra Bulgarien samt tilsyneladende vanskeligheder i Sverige med at stable en forwardkæde på benene, havde vel skabt disse forhåbninger om sejr over Sverige. Et enkelt blad —

uden at have set alle — var fornærmet på de slappe danske spillere, som havde saboteret fællestæningen, et andet talte om udbrændte danske spillere — især AGF-spillerne, som der jo også er trukket meget store vekslers på.

Jeg kunne endnu engang have lyst til at citere, hvad jeg skrev her i medlemsbladet i november nr. 1954 efter de bitre nederlag til Sverige og Norge. De betragtninger er stadig lige aktuelle. Men at man falder over spillere, der ikke ustandselig kan tage fri fra arbejde for at spille eller træne, forekommer mig at være galt, og kalde dem slappe, fordi de er nødt til at passe deres arbejde i stedet for at skulle rejse til en anden by og træne, forekommer mig at være en grov undskyldning for den af samme presse oparbejdede forhåndoptimisme, som ikke var sagligt begrundet.

En anden ting er, at selv om jeg fuldt ud anerkender UK's vanskelige opgave, så synes der for mig at være en mangel på linie og konsekvens i dens arbejde. Der er meget få selvskrevne danske landsholdsspillere, og forskellen mellem mange af dem er meget ringe. Et forsøg på at bygge noget op for fremtiden har man ikke gjort. Det mest nærliggende eksempel er sikkert, at man vrager Flemming Nielsen, som er en ung spiller, medens man vælger Therkeldsen, som dog har set sine bedste dage, og hvor der ingen fremtid er. En enkelt eller måske to dårlige kampe i de sidste dage før kampene på Island har dog ikke fuldkomment deklareret hans talent ligesom hans træningstilstand vel heller ikke kan være komplet spoleret. Jeg forstår, når man er nødt til at anvende »nødhjælp«, men »nødhjælpen« i dette tilfælde — som kun er en engangshjælp — idet man må forudse, at Therkelsen ikke vender tilbage til landsholdet for at blive, viser manglende blik for fremtiden.

V. S.

anden gang lå i AB's målnet. Men herefter var det ligesom vore slappede en smule af, og AB kom mere til orde og førte en del farlige angreb frem, der med lidt held kunne have ført til scoring, men koncentrationen svigtede, og chancen blev spildt.

Efter kampen fik vore gutter overrakt pokalen og KBU's nål af AB's formand, *Edv. Hansen*, der fuldt ud anerkendte, at sejren var gået til den rigtige side. Tillykke, drenge, — det var en god præstation.

I forbindelse med finalerne i de yngre rækker, ville det være ønskeligt, hvis KBU ville vende tilbage til den gamle form og afholde disse kampe om aftenen og give gratis adgang for alle skolebørn, således at holdene ville få et større og mere begejstret publikum at spille for. De fortjener det.

P. M.

Drengenes finale

Denne kamp endte 3—3, efter at vore drenge havde været foran 2—0 og 3—1. Når man så juniorkampen, hvor vore sloges for at vinde, var det faktisk en bedrøvelighed at se, hvordan drengenes forsvar lod en oplagt pokalsejr glide ud af deres hænder. Angrebet gjorde deres pligt. De var målsøgende og farlige, når de var på *Hvidovres* banehalvdel. Samme ros kan ikke siges om forsvaret. De kludrede slemt i det og var direkte årsag til, at de ikke fik pokalen med hjem. Jeg skal ikke fremhæve nogen specielt, hverken for godt eller dårligt spil, men jeg synes, at venstre half, *Ole Andersen*, spillede det helt store spil. Han var banens bedste spiller, og der er muligheder hos ham til det helt store. Hans teknik og boldbehandling fremkaldte gang på gang bifald fra tilskuerne.

Om Hvidovre-drengene skal det siges, at de kæmpede bravt. Det var virkeligt godt kommet igen efter vore drenges 2-målsføring. Nu skal de to hold spille omkamp efter skoleferien, og jeg må anbefale alle at gå ud og se den kamp. Der er så strålende emner på begge hold, at kampen fortjener stor opmærksomhed.

Benny.

Juniorbolden

Min tid levner mig desværre ikke normalt at gå til juniorfodbold, men jeg så finalen mod AB. — Uden at komme ind på spillets kvalitet, ville det måske være en idé til overvejelse, at de store juniorer i fremtiden spiller med seniorbold.

Størrelsen på drenge nu er jo noget anderledes end blot for 20 år siden, og de unge mennesker, jeg så på »Parken«, var i hvert tilfælde af en sådan størrelse, at det så komplet latterligt ud, at de løb rundt og sparkede til en nr. 4 bold. Jeg tror ikke, de ville tage skade af at spille med en seniorbold. Lad os høre om andre er af en anden mening.

SAX

YNGLINGENES drømmerejse

1. ynglinges rejse til Frankrig og Tyskland tirsdag den 4. juni kl. 14. Vi startede fra klubhuset. Man kan vist roligt skrive, at det var alle tiders eventyrrejse, så rig på oplevelser og nye indtryk, at der vil gå lang tid, inden deltagerne har fået fordøjet det hele. Et tilfælde bevirkede, at vi kunne kombinere turneringen i Sår (Neunkirchen) med vort besøg hos *Fussball Verbann Rheinland*, og således fik vi med ud- og hjemrejsen hele 12 rejsedage.

Rejsen foregik i en 37-personers bus med al tænkelig komfort, så som flyvestole m. m., så selv de længste strækninger gik som en leg. Vi kunne, når det passede os, tage en lur — det skete ofte. Det havde også den fordel, at vi samlet kom til de steder, vi skulle, og desuden sparede vi at køre med sporvogne og unødigt slæben rundt med bagage.

1. dag — 4. juni. De første 330 km. Eckel, et ungdomsherberg, der lå 30 km syd for Hamburg, blev med sejlturen Gedser—Grossenbrode tilbagelagt på 9 timer. Det voldte lidt besvær med at finde vandrehjemmet, da det lå i en øde hede-strækning, og det var mørkt, da vi ankom, men vi fandt det dog omsider efter en halv times energisk søgen.

2. dag — 5. juni. Efter morgenmaden gik vi igang med at køre rejsens længste stræk, ca. 600 km. Efter 200 km.s kørsel, nåede vi frem til autobanen ved Nörten og efter 1 times yderligere kørsel til Göttingen. Her spiste vi vor medbragte frokost, der blev smurt over 200 stk. smørrebrød på 10 minutter, men vi havde også raske folk blandt os, 14 stk. glider ned på et øjeblik. Efter 1 times hvil fortsatte vi til Heidelberg, hvortil vi ankom kl. ca. 21. Efter et solidt måltid i det nye smukke vandrehjem gik vi til ro og fik en hårdt tiltrængt søvn.

3. dag — 6. juni. Vi beser Heidelberg og kører først en rundtur og ender ved bjergbanen, der fører os forbi den pragtfulde statsruin op til Königsstuhl, hvor vi nyder den skønne udsigt over floden og de mange nabobyer. Aftenen benyttede vi til en lille bytur, men da vi bor på vandrehjem, må vi være hjemme kl. 22, så slukker lyset.

4. dag — 7. juni. Kl. 8 kører vi syd på gennem Baden-Baden. Vi kommer over Rhinen ved

Amagerbrogade 96 . Telf. Amager 5030

Største Pladelager paa Amager

Specialværksted for Eftersyn og Reparation af
alle Musikinstrumenter.

grænsebyen Khel, hvor vi spiser frokost (1 kæmpekottelet). Efter en halv times kørsel er vi i Strassbourg i Frankrig, her har vi 3 timers ophold og kigger på byen, flere af deltagerne køber champagne og parfume. Kl. 17 kører vi fra Strassbourg til Neunkirchen gennem et af de mest vidunderlige landskaber med stigninger op til 400 meter. Denne køretur vil sent blive glemt. Vi ankom til Neunkirchen kl. 22 og bliver modtaget med stor venlighed og opmærksomhed af *Borruvias* bestyrelse og sekretær. Vi får straks tildelt hr. *Mohr* som attaché for de 3 dage, besøget og stævnet varer, jeg skylder at nævne, at hr. *Mohr* ikke så meget som et sekund lod os alene i de 3 dage, besøget varede, for at opholdet skulle blive så fuldent for os.

5. dag — 8. juni. Indkvarteringen på ungdomshjemmet i Homburg ca. 16 km fra stadion var fortræffelig. Straks om morgenen fik vi serveret et dejligt måltid. Den øvrige forplejning fik vi i en restaurant *Borruasia Eck*. Den var også fin. Dagene i Neunkirchen var helt og fuldt helliget stævnet.

8. dag — 10. juni. Efter stævnets sidste dag var der en festlig afslutning med præmieuddeling. Vi havde den glæde, at klubbens næstformand, hr. *Sven Petersen*, der var i Tyskland på forretningsrejse, ankom til stadion kort før, vi spillede om 3. og 4. pladsen, og han fik således lejlighed til at se os ikamp. Kl. 20 foregik præmieuddelingen, og vor anfører, *Benny Madsen*, modtog 3. præmien, som nu er til at bese i klubben. Efter præmieuddelingen overakte gæsterne erindringer til *Borruasia's* præsident. *Sven Petersen* og *Knud Larsen* overrakte på *FREM's* vegne en porcelainsfigur som tak for besøget. Det var tydeligt, at vi stadig var meget populære, og at vi som forrige år havde klaret os pænt, såvel på banen som uden for, og vi blev kraftigt opfordret til at komme igen næste år.

9. dag — 11. juni. Kl. 8,30 tog vi afsked med Neunkirchen og kørte igen gennem et meget smukt og afvekslende landskab med Rhinen som mål med ankomst til Bacharach kl. 13. Vi spiste på hotel »Gelber Hoff«. Efter middagen besøgte vi et af de ældste vinhuse »*Wasum*« og fik her indsigt i fabrikationen af Rhinskvin. Kl. 17 sejlede vi fra Bacharach til Niederlandstein, den smukkeste del af Rhinen, hvor vi blandt andet passerede Lorley. Kl. 20 spiste vi aftensmad på hotel »*Lidenhoff*«, hvor vi blev indkvarteret, da sportsskolen var belagt.

10. dag — 12. juni. Om formiddagen besøgte vi »*Haus Rheinland*« og *Haus des Sports*, stedet hvor alle sportsgrene er samlet i en fælles administration — et stort og imponerende hus. Selveste præsidenten for idrætsforbundet Rheinland viste os hele huset, der efter danske forhold var luksuriøst, men hvor skøn en arbejdsplads.

Kl. 14,30 kørte vi til Rappard, kaldet Rhinens perle. Her tog vi med svævebane op til »*Vierssenblick*«, hvor man har den mest vidunderlige udsigt over Rhinen.

11. dag — 13. juni. Formiddagen benytter vi til

et besøg i det verdenskendte vinhus *Deinhard og Co.*, der er det største i Tyskland, et imponerende foretagende, hvor der i kældre med lange gange på tilsammen flere kilometer er oplagret millioner af flasker champagne og anden ædel vin. Vi tager afsked med *Deinhard og Co.* ved et glas champagne. Eftermiddagen benyttedes til at besøge det gamle velbevarede slot *Stoltenfels*, der ligger 7 km uden for Koblenz.

12. dag — 14. juni. Den sidste dag blev en flot afslutning på vort besøg i Rheinland. Kl. 8 kørte vi fra Koblenz gennem en af Rhinens herligste sidedale, *Ahrdalen*, til *Bad Neuenahr*, der er beliggende få km vest for Rhinen og det skønne *Siebengebirge*, og kun en halv times kørsel fra Vesttysklands hovedstad, *Bonn*, her i det mondæne *Kurhaus* med den skønne park nød vi kaffen til eftermiddagskoncerten.

En festlig middag på *Kurhaus*, hvor den øverste ledelse fra *Fussball Verband Rheinland*, direktionen for kurhuset og de danske konsulere, de herrer *Poul Petersen* og *Skousen* deltog, blev en både morsom og værdig afslutning på vort besøg. Der blev i taler givet udtryk for glæden over samarbejdet mellem forbundet og *FREM*. Der blev endvidere givet udtryk for håbet om, at de venskabelige bånd, der måtte blive knyttet endnu stærkere i tiden fremover til gavn og glæde for ungdommen.

Besøget i *Fussball Verband Rheinland 1957* vil stå som en oplevelse for os alle. Alt var tilrettelagt i de mindste enkeltheder, og vi skylder alle, der gjorde opholdet til et uforglemmeligt minde, en tak. Først en tak til hr. *Günther Neuser*, der i hr. *Kurt Lavals* fravær havde tilrettelagt vort besøg på så glimrende måde, og hr. *Schneider*, som tog sig af arrangementets sidste dag og dermed satte et festligt punktum for besøget.

Lørdag kl. 7 præcis startede vi hjemturen, vi overnattede i *Celle* og ankom til *FREM* søndag aften kl. 22.

Jeg vil slutte med en tak til alle deltagerne i turen for de 12 dejlige dage, vi tilbragte sammen, og spillerne for god og korrekt opførsel, der blev udvist, og som var medvirkende til at gøre turen let og behagelig også for lederne, en tak fra os alle til klubbens bestyrelse for en dejlig oplevelse.

B. Mossfeldt.

— — —
Det sportlige resultat blev ikke så godt som sidste år, hvor vi jo vandt førsteprisen. Det blev dog til en tredjeplads og må vel kaldes hæderligt, selv om det retfærdigvis må siges at muligheden for en første- eller anden plads absolut var indenfor rækkevidde.

En smule »tur«, eller en mere behjerttet indsats af et par enkelte, og vi havde været i slutkamp.

Turneringen afvikledes som sidste år, mellem otte hold delt i to grupper. I de to grupper spillede man alle mod alle (2×35 minutter), og gruppevinderne spillede derefter om 1. og 2. plads, gruppernes nr. 2 om 3. og 4. plads osv.

Gruppe 1.

Borussia Neunkirchen (værtsholdet)*S. V. Homburg**S. C. Preussen Münster*

»Frem«

Gruppe 2.

*Karlsruhe S. C.**Aktivist Brieske-Senftenberg* (østzonen)*R. R. C. Brüssel*»Hammarby«, *Stockholm.*

Som vinder af sidste års turnering skulle vi optræde først og spillede vor første kamp mod værtsholdet, en kamp som vi efter pænt spil vandt fortjent med 2—0. *Benny* bragte os foran i første halvleg ved at score på straffespark, og trods flere store chancer lykkedes det os ikke at komme yderligere foran.

I anden halvleg havde vi atter greb om spillet, da der — fuldstændig uforståeligt — blev dømt et straffespark imod os. Til alt held blev straffesparket brændt, og på det næste angreb lykkedes det os at score (*Manne*) og dermed afgøre kampen. Det skal siges, at publikum reagerede overfor kendelsen med en kraftig pibekonzert, og at dommeren — der var meget, meget uheldig — ikke kom til at dømme flere kampe i turneringen.

Da Borussia formentlig var det stærkeste hold i vor gruppe, var det med optimisme, vi så hen til næste dags kampe.

Natten bragte imidlertid regn, sådan at formiddagskampen mod *S. V. Homburg* blev flyttet til en grusbane — og dermed røg vor chance.

Vore spillere kan ikke lide at spille på grus og havde omtrent tabt på forhånd, og det kom i høj grad til at præge spillet. I første halvleg havde vi dog fuldt så meget af spillet som vore modstandere, og »Manne« var således to gange alene med målmanden, men skød begge gange udenom. 1. halvleg endte 0—0.

I anden halvleg overtog »Homburg« mere og mere af spillet og scorede to mål på langskud, som *Mogens* dog ikke burde have haft større vanskeligheder med at klare. *Hugo* reducerede senere med et urent skud, der skruede over i målhjørnet.

1—2 mod turneringens vel nok svageste hold — vi var hurtigt kommet ned på jorden igen.

Om eftermiddagen spillede vi vor sidste kamp i gruppen — en kamp der endte 1—1.

Der var atter givet tilladelse til at benytte græsbanen, og spillet vandt da også betydeligt i kvalitet. Vi havde overvægt i spil i begge halvlege

og burde have vundet en klar sejr, men en ringe arbejdsindsats hos nogle enkelte, og en flothed af *Benny*, der brændte et straffespark, var årsag til, at vi ikke fik begge points.

Nu blev Borussia, som vi havde slået i den indledende kamp, gruppevinder, idet de havde vundet de to øvrige kampe. Vi blev nr. 2 med samme pointsantal som Preussen »Münster«, men med bedre målaverage, og Homburg blev nr. 4 med to points (mod os).

Borussia skulle derefter spille slutkamp mod »Hammarby«, der havde vundet deres gruppe med 4 points, og vi skulle derefter spille om tredjepladsen mod Aktivist Brieske-Senftenberg, der ligeledes havde 4 points, men med dårligere average.

»Hammarby« vandt turneringen ved — efter forlænget spilletid — at slå Borussia med 2—0, et absolut retfærdigt resultat, og vi vandt 1—0 over Brieske — et absolut uretfærdigt resultat.

Det var med bange anelser, vi så hen til kampen mod østtyskerne. Det var et usædvanligt kraftigt mandskab, og jeg tror ikke, at der i dansk seniorfodbold findes så kraftige folk som deres højre back og målmand. Da de ved siden af spillede udmærket fodbold, havde vi jo ikke større tiltro til vore egne chancer.

Da vi var klar over, at der ville blive »gæst til sagen«, tog vi *Preben Lund* med som back, lod *Ole Petersen* og »Buller« spille fløjhalbacks og rykkede »Manse« og *Benny* frem i angrebet, og det viste sig at være godt. Hele holdet kæmpede, anført af de to »reserver« *Preben* og *Ole P.*, en heroisk kamp, hvor vi i lange perioder kæmpede med ryggen mod muren, men hvor vi også med nogle overrumplende angreb tilspillede os en række superfarlige chancer. Kampen endte som nævnt 1—0, og målet blev scoret i første halvleg af »Manne«.

Resultatet var i højeste grad populært hos tilskuerne, og jeg kan med sikkerhed sige, at vore spillere såvel sportsligt som menneskeligt efterlod sig et godt indtryk.

Om de indtryk man selv får med sig hjem — om de fremmede spilleres sportslige stadi i forhold til vore egne — om samtaler med andre holds ledere og om revanchekampen mod det udvalgte hold fra Rhinlandet skal jeg berette en andengang.

K. L.

Medlemsbladets redaktion: Redaktør *Bernhard Nielsen*, Lyrskovgade 8 Eva 715.

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes